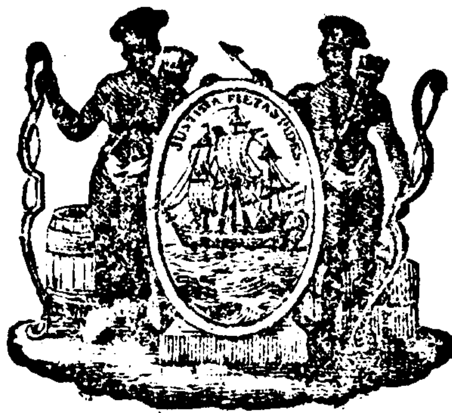
N°. 41. A°. 1831.

VRIJDAG, DEN 23sten MEI.

NIEUWE
SURINAAMSCHE COURANT
EN
LETTERKUNDIG DAGBLAD.

NIEUWSTIJDINGEN.

Belgie.

Het ministerieel dagblad, deelt devolgende bijzonderheden omtrent de te Brussel gepleegde wanordelijkheden mede:

Onder de geplunderde huizen, waarvan wij gesproken hebben, moet ook nog bijgevoegd worden het paleis van den Graaf van Merode, in den Meyboom, hetwelk tot 6 ure des avonds gespaard was geworden en dat in ½ uren tijds, geheel werd uitgeplunderd, in weerwil van de tusschenkomst der lansiers, die daarbij onderscheidene lanssteken en sabelhouwen aan de plunderaars toebragten.

Tegen den avond werd het garnizoen grootelijks versterkt door de troepen, welke men van Mechelen, Waterloo en Wilvoerde had doen komen; talrijke detachementen guides, gendarmen en linietroepen deden de straten ontruimen, sneden alle gemeenschap af en beletteden het weder plaats grijpen der wanordelijkheden. Echter werd des avonds, niettegenstaande alle genomene maatregelen van voorzorg, het estaminet de *Vier Winden*, aan de IJzerenbrug geheel uitgeplunderd. Een eskadron lansiers begaf zich terstond naar de plaats en dreef de rumoermakers uiteen.

Men begroot op ongeveer zestien, het getal der geplunderde huizen. Eergisteren zijn vele personen in hechtenis genomen. Men telt 87 gevangenen in de gevangenis der Petits Carmes en ook een vrij groot aantal in den Amigo.

Er zijn, naar men zegt, vele gewonden en zelfs eenige dooden gevallen in de onderscheidene charges, die er plaats hebben gehad. Onder deze slagtoffers der oplusten zijn er sommigen die gekwetst of gedood zijn door de slagen, die hun door de plunderaars zelve toegebragt zijn, of door den val der meubelen uit de vensters. Zoo werd bij de Schaerbeeksche poort een man zwaar gewond door eenig huisraad dat naar buiten werd geworpen. Voor het Hotel van den Heer de Trazegnies werd een man door den val van een canapé gedood.

De in de omstreken van Brussel gekantonneerde troepen hebben met ijver aan de oproeping der autoriteiten beantwoord. Gisteren morgen bezetteden de troepen, bij sterke detachementen, de voornaamste punten der stad. De stad werd in wijken afgedeeld, in dier voege, dat de bedreigde punten terstond zouden kunnen beschermd worden.

Intusschen vertoonde niets een dreigend aanzien. Wel was er aanhoudend veel volk op straat, maar dit was veeleer uit nieuwsgierigheid dan om eenige andere oorzaak.

Eene merkwaardigheid, welke wij niet met stilzwijgen kunnen voorbijgaan, is de zigtbare gerustheid, die onder het grootste gedeelte der bevolking heerschte, terwijl er zulke groote wanordelijkheden gepleegd werden. De straten en wandelplaatsen waren, even als op feestdagen, met personen van beide geslachten opgevuld: men zag in het park sierlijke kleedingen, terwijl men, op eenige schreden van daar, de paleizen van den Prins de Ligne en van den Heer de Trazegnies verwoestte.

Men heeft zich verwonderd de troepen dikwijls te laat te zien aankomen, om het plunderen der huizen te beletten. Dit verklaart zich evenwel zeer goed. De bedreigde punten talrijk en ver van elkander gelegen vindende, was het onmogelijk, niet alleen om dezelve allen te bezetten, maar zelfs om dezelve te kennen. Zoodra de militaire magt verwittigd werd, begaven zich detachementen kavallerie in vollen galop naar de plaats des gevaars, maar het huis was dan gewoonlijk reeds van binnen door de plunderaars bezet, in dier voege dat de tusschenkomst van ruiters onmogelijk werd, als kunnende zij niet binnenshuis doordringen. Wanneer de infanterie ter plaatse kwam, was het gewoonlijk reeds te laat, de verwoesting was dan geheel volbragt. Men kan zich inderdaad geen denkbeeld maken van de snelheid, waarmede de plunderaars te werk gingen. In een ¼ uur tijds was een huis geheel uitgeplunderd; niets dan de muren bleven over.

Gelukkig is het dat te midden van alle deze tooneelen, geen van de eigenaars der uitgeplunderde huizen zich ten zijnent bevond. Alleen de Hertog van Ursel heeft het volk willen aanspreken toen men zijn paleis aanviel, doch men gaf hem den raad zich te verwijderen, en bij volgde dien zeer verstandig op.

Het huis, waar de *Lynx* gedrukt wordt, was geheel ontruimd. Naar het schijnt, waren reeds Zaturdag te voren alle bedreigde personen gewaarschuwd geworden, niet te huis te blijven.

Het rijtuig, waarvan wij spraken, en dat den berg van het Hof opgetrokken werd, behoorde aan den Heer de Bethune. Bij den Heer d'Oultremont werd een der plunderaars door het vallen van eenen kagchel zwaar gekwetst.

Op dit oogenblik (ten een ure des nachts), is alles rustig; geen enkel tooneel van wanorde heeft er gisteren avond plaats gehad.

— De *Independant* kondigt aan, dat het door den *Messager de Gand* en andere dagbladen verspreide gerucht, dat namelijk de Pruissische en Oostenrijksche gezanten hunne paspoorten zouden hebben gevraagd, van allen grond ontbloot is.

Het getal der Zondag jl., zoo door de wapenmagt als door uitgeworpen meubelstukken, gekwetste personen wordt op 30 geschat. Er zijn ook eenige lijken, doch allen bij toeval, gesneuveld.

— Het wets ontwerp tot het aanleggen van den ijzeren spoorweg is gisteren in de zitting der Vertegenwoordigen Kamer, met 56 tegen 28 stemmen aangenomen, waarna de Kamer zich tot den 25sten April heeft verdaagd.

De wet is van den volgenden inhoud:

LEOPOLD, ENZ.

Art 1. Er zal in het Koningrijk een stelsel van ijzeren spoorwegen worden ingevoerd, hebbende tot een middelpunt Mechelen, en zich rigtende oostelijk over Leuven, Luik en Verviers naar de grenzen van Pruissen; noordelijk op Antwerpen; westelijk over Dendermonde, Gent en Brugge, en zuidelijk over Henegouwen op Brussel en naar de Fransche grenzen.

2. De aanleg zal geschieden ten laste der publieke Schatkist en door de Regering worden bezorgd.

3. De kosten van dezen aanleg zullen gedekt worden door eene later door eene wet te verordenen leening.

4. Intusschen, tot op het sluiten dier Leening, wordt aan het Gouvernement geopend een krediet van 10,000,000 frans, geheel of gedeeltelijk te dekken door de uitgifte van schatkistbons, op de voorwaarden bepaald krachtens de wet van 16 Februarij 1833.

De voorschotten of de schatkistbons zullen uit de eerste fondsen der Leening worden gerembourseerd.

5. De opbrengsten van den ijzeren spoorweg, ontspruitende uit de jaarlijks door eene wet te regelen tolregten, zullen dienen om de interessen en de aflossingen der Leening, als ook de jaarlijksche kosten van onderhoud en beheer van den nieuwen weg, te dekken.

6. Voor 1 Julij 1835, en van jaar tot jaar, tot op de algeheele voltooijing van het werk, zal aan de Kamers eene specifieke rekening en verantwoording wor-

den gedaan van alle de krachtens de tegenwoordige wet gemagtigde werkzaamheden.

Additionneelartikel: Te rekenen van den dag waarop de ijzeren spoorweg tusschen Luik en Antwerpen zal geopend zijn, zal de tol op de kanalen van Henegouwen per ton en per kilogr. verminderd worden tot het bedrag van den op de ijzeren spoorbaan vast te stellen tol.

Duitschland.

De *Dusseldorff. Zeitung* meldt uit WEENEN, dat een koerier aan het Kabinet der Tuilerien afgezonden is om aan het Fransche Gouvernement de verklaring over te brengen: dat, indien het kanton Bern, ongeacht het bevel van het voortzittend kanton, de Poolsche en andere revolutionnairen niet terstond verdrijft, de Duitsche bondsvergadering eene aanzienlijke armee bondstroepen in Zwitserland zal doen binnenrukken. Daarbij moet tevens zijn te kennen gegeven, dat Zwitserland, door de uitlandsche demagogen en vreemde muiters op te nemen, zich met de overige staten van Europa in eene vijandelijke betrekking gesteld heeft. Wijders is nog te dezen gelegenheid de verklaring gegeven, dat de Duitsche Bondsvergadering geenen burgerkrijg in Zwitserland verlangt, en derhalve de aanbieding van het Zwitsersch voortzittend kanton, om 30,000 man tegen Bern te laten agéren, niet aanneemt, maar zelve wil handelen; ten slotte is aan het Fransche gouvernement te verstaan gegeven, dat eene vreemde interventie in deze aangelegenheid door de Duitsche Bondsvergadering als eene oorlogsverklaring zal worden aangezien.

Indien ook Koning Lodewijk-Philips in deze inzigten volkomen deelt, hetwelk wel niet te bewijfelen is, zoo schijnt echter in zijnen raad deswegens oneenigheid te heerschen. Alhier gelooft men, dat de Koning der Franschen alles zal opzetten om de Polen en andere rustverstoorders terstond uit Zwitserland te doen verdrijven, en, moet Frankrijk hen niet willen opnemen, hen dan naar Amerika te zenden.

Frankrijk.

In het *Buletin de Commercio* leest men: De raadsheer Sermiento, buitengewoon Gezant van H. M. de Koningin van Portugal, Donna Maria da Gloria, heeft aan H. M. de Koningin-Regentes den 21sten Maart zijne geloofsbrieven overhandigd, en werd vervolgens den zelfden dag aan HH. KK. HH. de Infanten van Spanje voorgesteld.

Wel verre van deze daadzaak als eene onverschillige pligtpleging te beschouwen, zien wij daarin het voorteeken van maatregelen, die eindelijk tegen de Apostolieke omwentelingsgezinden zullen worden genomen, en de snoeverijen der handlangers van den Pretendent doen ophouden.

Deze plegtige erkenning der regten van donna Maria opent natuurlijkerwijze eene nieuwe baan voor onze staatkunde. Alle belangen zijn eenstemmig in het wenschen naar de naauwe verbinding der twee zaken, van Portugal en Spanje, die slechts een en hetzelfde beginsel vertegenwoordigen. Het is tijd, dat een verbond, onmisbaar voor de welvaart en de rust der beide natien, tusschen hare respektive gouvernementen gesloten worde.

De droevigste ondervinding heeft ons, sedert het begin van den burgerkrijg, geleerd, dat onze gevaren en rampen geenszins verminderd worden door de handhaving onzer onzijdigheid ten opzigte der partij, die Portugal verscheurt. De voordeelen, welke wij bij ons op de opstandelingen behalen kunnen, zijn ons slechts ten halve van nut, zoo lang hunne partij onder onze oogen, aan onze grenzen blijft bestaan. De ontknooping van dezen droevigen staat van zaken moet bewerkt worden ten behoeve van de Majesteit des troons, en van de algemeene belangen der natie.

Dagelijks hebben de gebeurtenissen alle voorspellingen te leur gesteld. Men erkent de dwaling eener noodlottige proefneming. Het is thans bewezen, dat de factie onverzoenbaar is, en dat alle ontziening eene nieuwe misvatting zoude zijn. De ontwerpen der staatkunde hebben bij gevolg verbeterd moeten worden.

In overeenstemming met Engeland en Frankrijk in de erkenning van Donna Maria, zullen wij volgens de inzigten dezer twee gouvernementen en zelfs in hun belang zoowel als in het onze handelen; want voor Frankrijk is het noodzakelijk dat het schier-eiland, om de veiligheid der Fransche grenzen, in rust verkeere, en dat de partij van het absolutismus bezwijke; en het Engelsche gouvernement wil, dat de worsteistrijd niet langer tot voorwendsel diene voor de oppositie der Tories, geruggesteund door de Noordsche Kabinetten.

Ons Gouvernement moet dus eenen beslissenden stap nemen. De Natie is gereed om met ijver ontwerpen te ondersteunen, welke onzen tijd van hervorming en herschepping waardig zijn.

De *Constitutionnel* heeft den volgenden partikulieren brief ontvangen uit Madrid, dd. 27 Maart:

In den raad der Ministers is besloten dat 10,000 man Portugal binnen zullen trekken. Deze gewapende magt zal aangevoerd worden door twee onzer beste Generaals, Morillo (Graaf van Carthagena) en Rodil.

De eerste afdeeling, onder het bevel van den Generaal Morillo, zal over Verin in Galicie; de andere, onder Rodil, over Ciudad-Rodrigo marscheren. Zij zullen op Opporto aanrukken, die stad ontzetten, en alle Karlisten en Miguelisten, die zij mogten ontmoeten, met de bajonet in de vuist, tot aan de poorten van Santarem jagen, welke stad door de troepen van Don Pedro, onder de bevelen van den Graaf de Villa Flor, zal worden geblokkeerd. Daar zullen de legers zich verstaan nopens den aanval van Santarem, hetwelk het voornaamste punt is, en waar zich de Spaansche Portugesche kwestie als vereenigd heeft. Krachtens eene overeenkomst tusschen de twee Gouvernementen, is het bevel gegeven, dat de troepen op den eersten April zouden binnenrukken.

De Gouvernements-raad heeft, zegt men, het ontwerp van constitutie groote veranderingen doen ondergaan, aan welke de Heer Martinez de la Rosa zich niet schijnt te willen onderwerpen. Deze oneenigheid zal ten gevolge hebben, dat de bijeenroeping der Cortes, naar welke men met zoo veel ongeduld verlangde, wederom zal worden uitgesteld.

— In de *Gazette de Madrid*, van 27 Maart, leest men als volgt:

De geruchten van eenen eerlangen inval der Spaansche troepen in Portugal zijn toereikende geweest om den 29sten Maart Don Carlos en zijne familie te bewegen, met alle troepen welke hij tot dusverre heeft weten bijeen te brengen, ter sterkte van niet meer dan 300 man, eerst naar Sainego en vervolgens naar Visa te vlugten. Het derde bataljon van Navarre is voor drie dagen te Laus overrompeld geworden door de troepen der koningin, die er zes man van hebben doen sneuvelen en ook eenigen er van gekwetst. Dat bataljon heeft zich op den Bastan terug getrokken. Een gedeelte der Junta, dat eergisteren zich te Verdach bevond, heeft die stad verlaten, zoodra er de tijding der overrompeling van gezegd bataljon is bekend geworden.

— De omstreken van Pontremoli in het Groothertogdom Toscana zijn den 14 der vorige maand door eene hevige aardbeving bezocht geworden. In de stad duurden de hevige schokken 10 of 12 minuten, en daardoor werden vele huizen, kloosters en kerken deels onbewoonbaar gemaakt, deels sterk beschadigd. Schier van alle huizen werden de schoorsteenen vernield, de beide bruggen over de rivier Verde zijn geheel onbruikbaar geworden. »Men kan," zegt een berigt uit Florence, »zich den schrik en den angst der Ingezetenen verbeelden vooral toen na verloop van een half uur een tweede en kort daarop een derde schok volgde. De meesten vloden in het veld en bragten den nacht door in schuren of in wagens, welke tot dat einde naar buiten gebragt werden. Des avonds tegen half tien uren bespeurde men op nieuw eenige schokken. De duisternis vergrootte den schrik, die den geheelen nacht aanhield, daar met korte tusschenpoozen onophoudelijk nieuwe schokken plaats hadden. Den 15den na zonne-opgang viel er eene groote menigte sneeuw; en ten acht ure werd men andermaal door eene schudding verontrust. Den 16den regende het zonder ophouden; de aarde beefde nog steeds van 3 tot 3 uren tot den volgenden dag, als wanneer er weder een zoo hevige schok ontwaard werd, dat de weinige lieden, die zich nog in de stad bevonden insgelijks naar buiten vlugtten. Gelukkig heeft in de stad niemand hevige schoren; maar meer in de omliggende dorpen zijn vier personen onder de bouwvallen hunner huizen begraven geworden. De schade aan de gebouwen is onberekenbaar."

MENGELINGEN.

Payton Skah

OF

DE WITTE OTTER.

Een tafereel uit het leven en de zeden der Indianen.

De *Dahcotahren* waren in oorlog met de *Mandanen*. Talrijk waren de gesneuvelden van wederzijde; talrijk en schitterend de wapenfeiten, die van wederzijde met eene geestdrift werden verhaald, welke nog weinig hoop op een spoedig einde van den strijd gaf. Maar onder al de helden van den stam *Sioe*, welke deel aan dien kamp namen, was er geen zoo zoo vreesselijk, als PAYTON SKAH of *de witte otter*. Hij behoorde tot het geslacht der *Yankton's*; en, wanneer hij met de haarbossen der bezweken' *Mandanen* uit den strijd terugkeerde, zag men de ouden van den stam hunne nog onvolwassen' zonen op hem wijzen en hen aansporen, om den vijand te vechten zoo als PAYTON SKAH.

Die held was man en vader. Zoodra men den fieren, krachtvollen jongeling in staat had verklaard, om voor het onderhoud van een gezin te zorgen, had hij zich eene gade gekozen, in de jeugdige en beminnelijke TAHTOKAH, (de *antiloop*) bij den ganschen stam beroemd, wegens hare behendigheid in het afstroopen van een buffel, in het vervaardigen van wapenrokken, in het bereiden van spijzen. TAHTOKAH, nog dierbaarder aan haren echtgenoot na hunne vereeniging, dan toen hij haar voor het eerst, in de hut haars vaders zag, was het voorwerp eener zorgvolle liefde, welke men

bij die volken slechts zelden aantreft. Men wist, dat Payton Skah, om haren last te verligten, meer dan eens, een deel van het wild, door zijne pijlen geveld, zelf op de sterk gespierde schouderen had geladen. Een zoon, uit dien echt geboren, strekte Tahtokah ten waarborg, dat haar echtgenoot, schoon hij ook nog andere vrouwen, en hoe velen in getal mogt nemen, haar toch nimmer verstooten zou.

Een jaar na de geboorte van dat kind, en toen het, nog zwak en teer, zijne eerste schreden begon te rigten, werd op eens de stam door hongersnood bedreigd. Payton Skah besloot naar de oevers te trekken van de *Monniken* rivier, waar men hem gezegd had, dat zich talrijke kudden buffels ophielden. Ofschoon met tegenzin, liet hij zijn zoontje achter, en beval het, bij zijn vertrek, aan de zorg en de hoede zijner oude moeder, die door eene, kort te voren, bekomen' wonde verhinderd werd, om mede te reizen, en het kind te hartelijk lief had, om er van te kunnen scheiden. Men trok op weg, verzeld van nog eene andere familie. Weldra had Payton Skah de oevers van de *Monnikken* rivier bereikt, waar men zich legerde. Reeds had hij een groot aantal buffels gedood, waarvan het vleesch naar de wijze der wilden bereid was geworden, toen zijne jeudige gade hem verklaarde, dat zij rust noch duur meer had zoo ver van haar kind, en dat zijne moeder, aan wier zorg het was toevertrouwd, zoo zij meende, thans genoegzaam van hare wonde hersteld moest wezen, om zich bij hen te kunnen voegen, hetwelk zij zoo vurig verlangde. Die wensch was zoodra niet geuit, of Payton Skah sprong te paard, en vertrok met het vaste voornemen, om ook de overige leden der familie naar dat land van welvaart en overvloed te geleiden.

Inderdaad, naauwelijks had hij, te huis komende, zijn oogmerk te kennen gegeven, of het kleine gezelschap bragt alles tot den togt in gereedheid, en begaf zich, weldra, onder zijne bescherming, op reis. Binnen weinige dagen, had men het oord bereikt, waar Payton Skah zijne vrouw en zijne gezellen gelaten had. Maar die plaats was eenzaam en zwijgend: geene vriendenstem, die de reizigers het welkom toeriep; de hutten waren verwoest, en van de plaats, waar ze gestaan hadden, vertoonde zich een bloedig spoor, dat naar de rivier leidde, waarin men de ongelukkige bewoners had geworpen, die, zoo het scheen, op het wreedst vermoord waren.

Men volgde den stroom, en vond, het eene na het andere, al hunne lijken terug langs den oever, of op de zandbanken, waar zij waren aangespoeld. Alleen het lijk van Tahtokah vond men niet.

Maar Payton Skah liet zich door de hoop op haar behoud niet troosten: hij was te wel overtuigd, dat de *Mandanen*, even min als de *Dahcotahren*, vrouwen of kinderen gespaard zouden hebben.

Evenwel, bij slaakte geen' enkelen zucht, maar gaf, in de schatting zijner onderhoorigen, een grooter, een nadrukkelijker bewijs zijner droefheid: hij zwoer, dat hij geen' tweede vrouw zou nemen, eer hij de haarbossen van vijf *mandaansche* strijders had geroofd. Hij vulde zijn pijlkoker, zadelde zijn paard, hief zijn' oorlogszang aan en vertrok, door eenige vrienden gevolgd.

Naauwelijks waren er eenige maanden verloopen, of reeds had hij zijne gelofte vervuld, en hingen de vijf haarbossen aan den schoorsteen van Payton Skah, die, altijd droevig en mijmerend, niet genegen scheen, om nieuwe banden te knoopen. Maar zijne moeder, die hem gaarne aan zijnen vreugdeloozen toestand ontrukken wilde, vroeg, voor hem, de jonge Chuntaij Washtaij ten huwelijk, die door de ouders met vreugd aan den jeugdigen krijgsheld geschonken werd. Om de wenschen zijner oude moeder niet te weerstreven, nam hij het meisje, en vatte, in het eind, die soort van genegenheid, van bezadigde liefde voor haar op, welke, door den omgang, na eenigen tijd samenwonens, meestal van zelve ontstaat.

Een jonge *Yankton*, die Chuntaij Washtaij vroeger ten huwelijk had gevraagd, en door hare ouders was afgewezen, begon Payton Skah allengs drukker te bezoeken. Daar deze, echter, niet merkte, dat zijne vrouw den jongeling met niet zonder welgevallen bejegende, was hij verre van eenig kwaad vermoeden te koesteren. De tijd moest hem, te dien aanzien, op eene vreesselijke wijze de oogen openen.

Op zekeren morgen, spoorde Chuntaij Washtaij haren man aan, om toch eens op de buffels te gaan jagen, die het landschap doorkruisten. »Zij houden zich te ver op,« sprak zij, »dan dat gij heden nog terug zoudt kunnen keeren; maar hebt ge met geen' bijzonderen tegenspoed te kampen, dan zie ik u toch morgen weder.” De stoute jager stemde toe in haar verlangen, beloofde spoedig terug te keeren, en vertrok onverwijld. Zijn vlug paardje bragt hem, zoo snel als de wind, naar het oord door de buffels bezocht. Weldra had hij er twee geveld; hij hing ze op aan de takken van een' boom, en, daar de avond nog niet viel, begreep hij, dat hem nog tijds genoeg overbleef, om naar zijne hut te keeren, waar hij dan ook te middernacht aankwam. De diepste stilte heerschte in het rond; de honden, die de komst van den meester gewaarwerden, maakten geenerlei gerucht. Zwijgend bond hij zijn paard aan den naasten boom, en trad de hut binnen. Hij wierp een' handvol drooge bladeren op den haard; zij ontvlamden, en nu zag Payton Skah bij het licht, dat zich door de hut verspreidde, zijne vrouw in diepen slaap, en... haren minnaar aan hare zijde! Op dat gezigt, greep hij vlugs naar zijn jagtmes, en hief het boven het schuldig paar omhoog; doch .... plotseling bezon hij zich, stak het moordtuig weder in de schede, sloop de hut uit, en ging elders rust zoeken. Maar, helaas, de slaap ontvlood zijne oogen!

Met het aanbreken van den dag, stond hij weder voor zijne woning, juist toen Chuntaij Washtaij en haar minnaar naar buiten traden. Hij beval hen weder binnen te gaan, volgde het trouweloos paar, en zeide tot zijne vrouw, dat zij het ochtendmaal gereed zou maken. Die bevelen werden oogenblikkelijk volvoerd. Zij plaatste een' houten schaal voor haren man, een' andere voor den jongen *Yankton*, die, van zijn naderend sterflot overtuigd, bedaard en onverschrokken bleef, zoo als, in dergelijke omstandigheden, alle *Indianen* zijn. Hij at zwijgend, en zonder de minste aandoening te verraden. Toen te maaltijd geëindigd was, nam Payton Skah zijne pijp, stopte ze vol tabak met roode wilgenschors vermengd, deed er twee of drie trekken aan, en gaf ze toen den jongman over. Zij reikten ze elkander beurtelings toe, tot zij uit was. Nadat nu de beleedigde echtgenoot zijne vrouw had gelast, om hare kleederen bijeen te pakken, rees hij met deftigheid op, en sprak tot zijnen gast: « een ander, in mijne plaats, zou u met een' pijl hebben doorboord, terwijl gij sliept; maar ik ben grootmoedig: ik zie af van Chuntaij Washtaij, die gij vóór mij bemind hebt en ten huwelijk had gevraagd. Zij moge met u gelukkiger zijn! Ik sta ze u af, en opdat gij in haar onderhoud zoudt kunnen voorzien, moogt gij mijne paard, mijn' boog en mijne pijlen nemen. Ga, vertrek te zamen, en laat ons vrienden blijven.” De jonge vrouw, die, bevende als een riet, eene gruwzame strafoefening te gemoet had gezien, en haar geliefde, die zich reeds ter dood had bereid, schepten weder moed, en verlieten de hut. De edelmoedige krijgsheld bleef er alleen, aan de treurigste overdenkingen ten prooi: want, hoe vast zijn besluit ook stond, zijn hart, schoon het geen' wrok meer voedde, was niettemin op het felst geschokt. Toen de wonde, door het verlies van Tahtokah veroorzaakt, allengs begon te heelen, had hij zijne tweede vrouw al zijne liefde geschonken; de slag, die hem thans weder trof, vernieuwde tevens al zijn leed van vroeger' dagen: want wat kon hem levendiger de goede hoedanigheden en de deugden herinneren eener geliefde gade, die hij zoo lang had betreurd. Weldra, zag men hem tot eene droefgeestigheid vervallen, die met elken dag een verontrustender aanzien kreeg. Twee of drie vruchtelooze pogingen ter jagt bevestigden hem in de meening, dat hij, op deze wereld, geen heil meer te wachten, en de Groote Geest hem verlaten had. Evenwel, hij nam nog eenmaal deel aan een' oorlogsdans, waar hem de sombere denkbeelden verzelden, die zijne ziel hadden vermeesterd. Zoo als elk ander, verhaalde ook hij zijne krijgsbedrijven, en besloot met te verklaren, dat hij, om voor het kwaad te boeten, waaraan hij zich, onwillig en onwetens, jegens den Grooten Geest had schuldig gemaakt, in het eind besloten had, om zich aan zijne vijanden, de *Mandanen*, over te leveren. Te vergeefs zocht men hem van zijne voornemen af te brengen: hij vertrok den volgenden morgen, alleen en te voet.

Hij vervolgde zijnen weg, zeven dagen lang, en bereikte 's morgens van den achtsten, de oevers van den *Missouri*, tegen over het dorp der *Mandanen*. Toen hij den vloed was overgezwommen, zag hij licht in de hutten branden, en hoorde hij het geblaf der honden, door zijne aankomst gewekt. Hij wandelde een en andermaal, het dorp op en neder. Verwonderd, dat hij nergens eenen oorlogsman ontmoette, trad hij de eerste hut de beste binnen. Twee vrouwen, die er zich bevonden, deden hem verscheiden' vragen, welke allen onbeantwoord bleven. Hij bedekte zich het gelaat met een gedeelte van zijn kleed, en zette zich in een' donkeren hoek van de hut neder, wachtende dat de hand eens krijgers hem den dood kwam geven. De vrouwen, ziende dat hij halstarrig zweeg, gaven verder geen acht op den vreemdeling, en vervolgden haar gesprek, waaruit hij weldra vernam, dat al de mannen uit het dorp ter buffeljagt waren gegaan, en binnen kort terug zouden keeren. Dit was de gunstigste gelegenheid, die hem immer gegeven kon worden, om zich aan dien vijandelijken stam op eene schitterende wijze te wreken. Maar Payton Skah was gekomen, om zich aan zijne vijanden over te leveren, geenszins om wraak te nemen, en niets was in staat, om hem van zijn besluit terug te brengen.

Hij bleef dus onbewegelijk op zijne plaats, tot het trappelen van een paard hem de komst van een' oorlogsman aankondigde. Hij wilde opstaan, om hem te gemoet te treden, toen de ruiter reeds voor de deur van de hut stil hield, van zijn paard steeg, en binnen stapte; terwijl hij den teugel toewierp aan eene der beide vrouwen, die hem, meteen, op Payton Skah wezen, en, zooveel zij er van wisten, verhaalden, hoe hij daar gekomen was. De *Mandanen* vroeg hem, wie hij was en wat hij verlangde. Nu stond de held met waardigheid op, ontblootte het gelaat en de borst, en sprak: « ik ben een man, en, wat meer is, een *Dahcotahren*, van den stam *Sioe*; mijn naam is Payton Skah en moet u bekend zijn. De pijlen uwer strijders hebben mij vriend en magen geroofd, doch ik heb ze goed gewroken. Gij ziet, dat mijn hoofd met tien vederen van den krijgsadelaar prijkt. Thans wil de Gebieder over het leven der menschen, dat ik sterve; daarom ziet gij mij hier. Sla toe, en bevrijd uwen stam van den geduchtsten vijand, dien hij immer had.”

Onverschrokkenheid is eene eigenschap, welke de *Indianen* boven alle verheven achten, en die, dikwerf, binnen felsten haat beteugelen kan. De *Mandaansche* krijger wierp op zijnen vijand een' blik vol eerbied en bewondering; en hief toen zijn' strijdbijl op, als om werkelijk toe te slaan, maar de *Dahcotahr* stond pal, zelfs zijne oogleden trilden niet. Nu ontviel het moordtuig de hand van den *Mandaan*. Hij ontblootte zich zelven de borst, en sprak: «ik zal zulk een dapper oorlogsman het leven niet benemen, maar toonen, dat ook de *Mandanen* mannen zijn. Sla zelf toe, neem dan mijn paard, en red u door de vlugt.”

Payton Skah volharde in zijn eenmaal genomen besluit; de *Mandaan* wilde van het zijne geen haarbreed afwijken, en die zonderlinge twist duurde zoo lang, tot deze laatste, ten teeken van vriendschap, de hand vatte van Payton Skah. Hij beval de vrouwen eenen maaltijd te bereiden; en de beide grootmoedige vijanden zetten zich neder en rookten met elkander. De *Mandaan* verhaalde, dat hij aan den stam *Sioe* was vermaagschapt, want dat zijne moeder en zijne vrouw krijgsgevangenen van dien stam waren. De *Yankton* gaf hem ten antwoord, dat hij twijfelde of de Groote Geest zijnen dood wel wilde, en hij dus eene poging zou doen, om, tusschen de beide volken, zoo mogelijk, eenen hechten en duurzamen vrede tot stand te brengen.

Weldra kwamen ook de andere oorlogslieden terug, en vernamen, dat zich een *Dahcotahr*

in het dorp ophield. De vrouwen hieven woedende wraakkreten aan, en de mannen, zwaaijende met hunne wapenen, snelden naar de aangewezen' hut. Maar de *Mandaan* plaatste zich op den drempel, en verklaarde, dat hij, moest het zijn, ten koste van zijn leven de regten der gastvrijheid verdedigen zou. Zijne vastberadenheid en het gezigt zijner wapenen, die hij gereed hield, om elken aanval af te weren, bedwongen den woesten hoop, die zich op eenigen afstand begaf, om te beraadslagen. De grijsaards beslisten, dat de vreemdeling zou worden opgesloten in de hut van den Raad, om daar af te wachten, wat over hem besloten zou worden.

Onverschillig omtrent al wat er met hem gebeuren mogt, begaf PAYTON SKAH zich, fier en onverschrokken, naar de bestemde plaats, te midden eener talrijke wacht, en gevolgd door de kreten en de verwenschingen der vrouwen. Zijne nieuwe vriend verhaalde den Raad, hoe hij, alleen en ongewapend, in het dorp was gedrongen; het leven der vrouwen en kinderen had gespaard, die hij had kunnen slagten, en zich bereid had verklaard, om tusschen de beide stammen den vrede te bewerken. Zoo veel dapperheid en grootmoedigheid roerde de harten der *Mandanen*, en doofde plotseling den haat, die, even te voren, nog zoo hevig gebrand en gewoed had. Men verklaarde eenpatig, dat PAYTON SKAH, als een' braven behandeld, en met eerbewijzingen teruggezonden zou worden.

Op dat oogenblik, stoof eene vrouw de hut binnen, drong door de rijen der gewapende mannen, en wierp zich om den hals van den vreemdeling: het was TAHTOKAH, het voorwerp zijner eerste liefde, zij, die hij zoo lang had betreurd. Hij beantwoordde hare liefkozingen niet, want dit zou zijne waardigheid gekrenkt zijn geweest; maar hij vroeg haar, hoe zij aan den moord bij de *Monsiken*-rivier ontkomen, en wie thans haar man was. Zij wees op den *Mandaan*, die met PAYTON SKAH in grootmoedigheid had gewedijvert, deze had haar het leven gered, en haar getrouwd. Nauwelijks had zij gesproken, of die held naderde de *Yankton*, en bood hem aan, om zijn *Kodah* of wapenbroeder te worden, en TAHTOKAH terug te nemen: want, onder die stammen, mag een *Indiaan* zijne vrouw aan zijn' *Kodah* afstaan. Die beide voorstellen werden met vreugd aangenomen.

De *Mandanen* wijdden vijf gansche dagen toe aan feestvieringen ter eere van den dapperen *Yankton*, die, vervolgens, vertrok, met zich voerende TAHTOKAH, en drie paarden, beladen met geschenken van zijne voormalige vijanden. Aan zijnen wapenbroeder, die hem met een talrijk gevolg verzelde, beloofde hij, bij het afscheidnemen, eerlang te zullen wederkeeren. Inderdaad, nauwelijks waren er twee maanden verloopen, of PAYTON SKAH was op nieuw bij de *Mandanen*, verzeld van zes oorlogslieden van den stam *Sioe*, die op de eervolste wijze bejegend en onthaald werden. Een gelijk getal *Mandanen* geleidde hen weder naar hun dorp, en werden daar, met dezelfde eerbewijzingen behandeld. De vrede, door die gelukkige gebeurtenis bewerkt, heeft, tot op dezen dag, onafgebroken stand gehouden. Wat PAYTON SKAH betreft, de die zwaarmoedigheid, waaraan hij ten prooi was, verdween met oorzaak, die ze had teweeg gebragt; hij was op nieuw gelukkig in den oorlog en ter jagt, en geloofde niet meer, dat hij door den Grooten Geest verlaten was.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 18den dezer, de Nd. Am. Brik Rice Plant, Kapt. F. Nickerson, van Boston.

Idem, de Nd. Am. Brik Big Albert, Kapt. S. Waterhause, van Portland.

Den 20sten dezer, het Schip *Anna en Louiza*, Kapt. J. K. DE JONG; Passagier: den Heer *F. S. Ouckama*.

Idem, het Schip *Elisabeth Cornelia*, Kapt. J. D. DIETZ: Passagiers: de Heeren Mr. *Heyllron*, *L. J. Marcus* en familie, *C. Cornelissen*, *C. Zaal*, *J. G. Telting* J.G.Zn. *J. A. Voigt*, en *Prevost*. — Beiden van *Amsterdam*.

Den 21sten, het Schip *Zorgvuldigheid*, Kapt. J. J. BROUWER, van *Amsterdam*; hebbende aan boord, de 2de Luit. *W. Willemsen*, een Sergeant, twee Korporaals en 70 Jagers; bestemd ter aanvulling van het *Garnisoen* alhier.

Den 22sten, het Schip *de Snelheid*: Kapt C. Wessels, van Amsterdam.

UITGEKLAARD.

Den 9den, in het Neder-district Nickerie, het Schip *Nederlanden*, Kapt C. HOFFKER, naar *Middelburg*: lading: 122 vaten Suiker, 57 vaten en 121 balen heele Koffij 17 vaten en 8 balen gebr. dito, en 258 balen schoone Katoen.

Idem, het Schip *Nickerie*, Kapt. J. CIELAND, naar *Rotterdam*; lading: 599 vaten Suiker, en 206 balen schoone Katoen.

Den 16den, het Schip *Catharina Anna Helena*, Kapt. P. H. BOS; lading: 390 vaten Suiker, 64balen schoone Katoen en 505 ℔ Lood.

Den 17e, het Schip *Paramaribo*, Kapt. K. SPIEGELBERG: lading: 375 vaten Suiker, 29 balen schoone en 5 dito vuile Katoen, en 2 vaten Oranjeschillen — beiden naar *Amsterdam*.

Idem, de Nd. Amr. Brik *Mary en Eliza*, Kapt. J. SAIWARD, naar *Gloucester*; lading: 146 vaten Malassie.

Den 21sten, de Nd. Amr. Brik *Juniper*, Kapt. J. CROSBIJ, naar *Bosten*; lading: 207 vaten Malassie.

In TEXEL binnengekomen:

Den 5den April. Het Schip de jonge Lodewijk Anthonie, Kapt. R. Tiebbes. — Den 9den, het Schip Sophia Maria, Kapt. G. L. Röpernoff.

Volgens Courant van den 9den April lagen de navolgende Schepen in Lading naar Suriname:

Het Schip Godefrida, Kapt. A. Hanssen, te zeilen met 12 April. — het Schip Suriname, Kapt. L. J. Lagtjes. — Het Schip Noord-Holland, Kapt. H. K. Rooi, te zeilen met 25 April. — Het Schip Susanna Maria Kapt. J. F. Spiegelberg, te zeilen met 12 April. — Het Schip de Surinaamsche Vriend, Kapt. J. A. de Lang, te zeilen met 25 April. — Het Schip de jonge Evert, Kapt. J. J. Kiers, te zeilen met 12 April. — Het Schip de jonge Lodewijk Anthonij, Kapt. R. Tjebbes.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.